

Riersch Zoltán

Kor, kép, torz

A hallomás nem ismeri Istent.
Az értékeimnek vallott percek tömegsírban.
Gondolataiból él, ki még él,
légzőgyökereibe kapaszkodva kúszik felfelé a gödörből,
a lassan pulzáló élet peremén
sír a Jelenések könyve. Minek a csak szöveg
békétlen hangokból? Múltbéli bölcsességem
vajon gazdagságom? Lángokból mentett
computerek árnyékában vackot vetettem.
A lehúzott redőjű tudat mindennapos.

Minden perc, gondolat, ha érted, néha érdem.
A sűrű ködben sétálva
fehér csontokat láttam a téli kertben.
Egykor volt tengerpart, ma néhány bokor, cserje,
s az ágakon jégmadárdalos zúzmara.
Nem hiánya túlélésnek a megsemmisülés.

Pereg a film.

Mégsem forog a föld

Csicsíja babája... Minek születnél...
Tavaszi szél vizet áraszt...
Mint a mókus fenn a fán...
Vörös Csepel...
Szulikó... Hazám, hazám...
Gyere ülj kedves mellém...
Komáromi legény vagyok...
Vége van már a lakodalomnak...
Viharként tombol már a messzi távol...

Még nem szól a kakas

Sötét van. Még nem szól a kakas.
Arcod sötétben simogatva reszket aszalódott kezem.
Kakasszóra rövidebbek az éjszakák.

Kedves, vajon, emlékezni fogsz,
s ti, emlékezni fogtok-e rám?
Naaa, – nem most. Minek.
Később, – talán:
trallala... trallala... egy rigófüttyös
szélborzolta délután...